

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 713 ²	Ἀκάθιστος ὕμνος Παρασκευή 4 Ἀπριλίου 2014 (2000)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἡ ὠραιότης τῆς παρθενίας

«Τὴν ὠραιότητα τῆς παρθενίας σου καὶ τὸ ὑπέρλαμπρον τὸ τῆς ἀγγελίας σου ὁ Γαβριὴλ καταπλαγεὶς ἐβόᾳ σοι, Θεοτόκε· Ποῖόν σοι ἐγκώμιον προσαγάγω ἐπάξιον; τί δὲ ὀνομάσω σε; ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι. Διὸ ὡς προσετάγην βοῶ σοι· Χαῖρε, ἡ Κεχαριτωμένη» (Ἀκάθ. ὕμν.)

Ὁ ὕμνος αὐτός, ἀγαπητοί μου, ψάλλεται τελευταῖος στὴν ἀκολουθία τοῦ Ἀκαθίστου. Εἶνε ἓνα ἀπὸ τὰ ὠραιότερα ἐγκώμια τῆς Παρθένου Μαρίας, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀθάνατο ἐγκώμιο τῆς παρθενίας. Εἶνε ἀκόμη ὁ ἔμμεσος ἔλεγχος ὄσων ἐγκατέλειψαν τὰ διδάγματα τοῦ Εὐαγγελίου καὶ ὡς χοῖροι κυλίνονται στὸ τέλημα τῶν αἰσχροτάτων παθῶν καὶ ἡδονῶν.

Μᾶς λέει, ὅτι ὁ ἀρχάγγελος Γαβριὴλ κατέβηκε ἀπὸ τὰ οὐράνια καὶ στάθηκε μὲ θαυμασμό μπροστὰ στὴν Παρθένο. Τί ἐθαύμασε; **Τὸ κάλλος**, τὴν «ὠραιότητα τῆς παρθενίας».

Τὸ κάλλος εἶνε **δύο εἰδῶν**· ἔχουμε κάλλος φυσικὸ καὶ κάλλος ὑπερφυσικό, ἔχουμε κάλλος σωματικὸ καὶ κάλλος πνευματικὸ.

Τὸ σωματικὸ κάλλος εἶνε ἡ ἀρμονία ἢ τάξις ἢ συμμετρία ποὺ ὑπάρχει στὰ ἀρχαῖα ἀγάλματα. Εἶνε ἐπίσης ἡ τάξις καὶ ἡ ἀρμονία ποὺ ὑπάρχει στὰ ἔμψυχα ἀγάλματα, ὅπως εἶνε οἱ ὠραῖες γυναῖκες καὶ οἱ ὠραῖοι ἄνδρες.

Αὐτὸ ὅμως τὸ κάλλος εἶνε μικρᾶς ἀξίας. Γιατί μικρᾶς; Πρῶτον, διότι **εἶνε φθαρτό**.

Ἦρθε στὴ μητρόπολι μία γριά 85 ἐτῶν μὲ τὸ μπαστουνάκι. Τὸ κεφάλι τῆς ἀπὸ τὸ σκύψιμο ἄγγιζε τὰ σκαλοπάτια. Τὴν ἔβαλα νὰ καθήση. Βγάζει μιὰ φωτογραφία καὶ μοῦ τὴ δείχνει. Ἦταν μιὰ ὠραιότατη κοπέλλα.

–Εἶνε ἡ ἐγγονή σου; ρώτησα.

–Ποιά ἐγγονή μου· ἐγὼ εἶμαι. Πρὶν ἀπὸ 60 χρόνια δὲν ὑπῆρχε ἄλλη ὠραιότερη. Τώρα κατήντησα ἔτσι...

Καὶ δὲν εἶνε μόνο φθαρτὸ τὸ κάλλος αὐτό· εἶνε καὶ **ἐπιζήμιο**. Ἐξ αἰτίας τοῦ γυναικείου

κάλλους δημιουργοῦνται ζηλοτυπίες, διαζύγια, φόνοι, οἰκογενειακὰ δράματα, παγκόσμιοι πόλεμοι καὶ συρράξεις. Ἡ ὠραία Ἑλένη τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ἔγινε αἰτία τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου. Καὶ ἡ Κλεοπάτρα, μὲ τὰ κάλλη τῆς, ἔγινε τὸ μῆλο τῆς ἔριδος, ἔνεκα τοῦ ὁποῦ διασπάσθηκε ἡ Ῥωμαϊκὴ αὐτοκρατορία...

Ἄνοιξε τὸ **βιβλίον τῶν Παροιμιῶν** (11,22)· Τὸ κάλλος, μᾶς λέει, πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀπαραιτήτως ἀπὸ τὴν ἀρετὴν. Πάρτε –ἐπιτρέψτε μου τὴ λέξι, δὲν εἶνε δική μου, τὴ λέει ἡ ἅγια Γραφή–, πάρτε ἓνα χοῖρο, μιὰ γουρούνα. Στολίστε τὴν μὲ μεταξωτά, περάστε τῆς περιδέραια, κρεμάστε τῆς σκουλαρίκια, βάλτε τῆς βραχιόλια. Ἔχει καμμιά ἀξία ἡ γουρούνα; Μόλις τὰ φορέσῃ αὐτά, ἔτσι ὅπως εἶνε, θὰ πέσῃ μέσα στὴ λάσπη. Ὅση ἀξία ἔχει μιὰ γουρούνα στολισμένη, τόση ἀξία ἔχει καὶ μιὰ γυναῖκα διεφθαρμένη, κι ἄς εἶνε καλλονή.

Θέλετε ἓνα ἀκόμη παράδειγμα ἀπὸ τὶς **διδαχὰς τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ**; Περπατοῦσαν, μᾶς λέει, δύο κάποτε στὸ δρόμο. Ὁ ἓνας ἦταν ἀσκητής, καὶ ὁ ἄλλος ἦταν ἄγγελος. Ὁ ἀσκητὴς δὲν τὸν κατάλαβε τὸν ἄγγελο· τὸν πέρασε γιὰ ἓναν ὠραῖο νέο. Περνώντας ἀπὸ μιὰ χαράδρα βρίσκουν ἓνα σκύλο ψόφιο ποὺ βρωμοῦσε. Ὁ ἀσκητὴς ἔπιασε τὴ μύτη του· ὁ ἄγγελος τίποτε. Προχωροῦν παραπάνω, συναντοῦν ἓνα βόδι ψόφιο. Ὁ ἀσκητὴς ἔπιασε πάλι τὴ μύτη του· ὁ ἄγγελος ὄχι. Προχωροῦν ἀκόμη παραπέρα, συναντοῦν ἓνα ἄλογο ψόφιο, καὶ ἔγιναν πάλι τὰ ἴδια· ὁ ἀσκητὴς ἔπιασε τὴ μύτη του, ὁ ἄγγελος τίποτε. Προχωροῦν παραπέρα καὶ νά, ἔβγαινε ἀπὸ τὴν πόλι μιὰ ὠραιότατη γυναῖκα. Ἐλαμπε ἐξωτερικὰ, φοροῦσε

μεταξωτά, καὶ τὰ βραχιόλια τῆς κουδούνιζαν. Ὁ ἀσκητὴς τέντωσε τὰ μάτια του καὶ τὴν κοίταξε. Ὁ ἄγγελος ἔπιασε τὴ μύτη του.

—Μὰ τί εἶσαι σύ; ῥώτησε ὁ ἀσκητὴς. Ὅταν περνούσαμε ἀπὸ τὰ ψοφίμια ποὺ βρωμοῦσαν δὲν ἔπιανες τὴ μύτη σου, τώρα σ' αὐτὴ τὴν καλλονή, ποὺ κ' ἐμένα τοῦ ἀσκητῆ συγκλονίζει τὸ εἶναι μου, ἐσὺ πιάνεις τὴ μύτη σου;

—Ἄ, τοῦ ἀπαντᾷ, ἐγὼ εἶμαι ἄγγελος. Καὶ ἤρθα νὰ σὲ διδάξω, ὅτι δὲν ὑπάρχει χειρότερο πρᾶγμα ἀπὸ τὸ κάλλος, ὅταν αὐτὸ σκεπάζη βρωμιές. Αὐτὴ ἡ γυναῖκα, ποὺ εἶνε ἐξωτερικὰ ὠραιότατη, ἐσωτερικὰ εἶνε βρώμα καὶ δυσωδία· γι' αὐτὸ ἔπιασα τὴ μύτη μου.

Ναί κοπέλλα μου, ναί κυρία μου! Ὅσοδήποτε ὠραία καὶ ἂν εἶσαι, ἐὰν δὲν ἔχῃς **ἐσωτερικὸ κάλλος**, προκαλεῖς τὴν βδελυγμία ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὸ κάλλος τὸ σωματικὸ ὑπάρχει καὶ τὸ ἀθάνατο καὶ αἰώνιο κάλλος, τὸ ὁποῖο δὲν φθείρει ὁ πανδαμάτωρ χρόνος. Καὶ τὸ κάλλος αὐτὸ εἶνε **τὸ κάλλος τῆς ἀρετῆς**: εἶνε ἡ παρθενία, εἶνε ἡ ἀγνότης τῶν αἰσθημάτων, τῆς σκέψεως καὶ τῆς καρδιάς.

Ἡ δὲ ἀγνότης ἐσκήνωσε κατ' ἐξοχὴν στὴν ὑπεραγία Θεοτόκο, ἡ ὁποία ὀνομάζεται **Παρθένος**. Καὶ ὄχι μόνον παρθένος, ἀλλὰ **ἀειπάρθενος**. Ἡ Παναγία ἦταν τὸ «*ῥόδον τὸ ἀμάραντον*», τὸ «*κρίνον ἐν μέσῳ ἀκανθῶν*» (Ἀσμ. 22).

* * *

Ἄλλ' ἄς σταματήσουμε ἐδῶ κι ἄς κάνουμε ἓνα ἐρώτημα. Ἐὰν ὁ ἀρχάγγελος Γαβριὴλ κατέβαινε τώρα στὴν ἀμαρτωλὴ μας γῆ καὶ ζητοῦσε γυναῖκα **παρθένο, θὰ εὔρισκε;**...

Ἦταν κάποτε ἐποχή, ποὺ ἀπὸ τὴ Μάνη μέχρι τὸν Ἔβρο κι ἀπὸ τὴν Κέρκυρα μέχρι τὴν Κύπρο ἡ ἀγνότης ἐλατρεύετο καὶ ἡ Ἑλλάς ἐκτιζε Παρθενῶνες, γιὰ νὰ ἀκούγεται σ' ὅλο τὸν κόσμο, ὅτι **ἡ Ἑλλάς τιμᾷ τὴν παρθενία**. Ὑπῆρχε ἐγκράτεια. Νέος καὶ νέα ἦταν 100% ἀγνοί. Ἐρχονταν σὲ γάμο καὶ ἔλεγε ὁ ἕνας στὸν ἄλλο· «Σὲ καὶ μόνον, καὶ αἰωνίως».

Ποιὸς σήμερα μπορεῖ νὰ τὸ πῆ; Παίζουμε θέατρο, κωμωδία καὶ τραγωδία. Ἐπαυσε πλέον ἡ ἀγνότης ν' ἀποτελῆ ἀπαραίτητο προσὸν τοῦ γάμου. Καὶ ἐνῶ ἄλλοτε δι' ἔλλειψιν ἀγνόητος δημιουργοῦνταν τεράστια ἐπεισόδια, σήμερα πλέον ἀποκτήσαμε συνειδήσι ἐκφύλων λαῶν. Σὲ πολλὰ μέρη ἐπικρατοῦν οἱ **προγαμιαῖες σχέσεις**: μόλις ἀρραβωνιάζονται, ἔρχονται σὲ σαρκικὲς σχέσεις.

Ἀπόψε στὸν Ἀκάθιστο εἶνε γεμάτες οἱ ἐκκλησίες. Ὡραῖο θέαμα, πλήρης ὁ οἶκος τοῦ Θε-

οῦ. Μικροὶ καὶ μεγάλοι, ὅλοι βρίσκεστε ἐδῶ. Καὶ σὲ λίγο θ' ἀκούσετε· «*Τὴν ὠραιότητα τῆς παρθενίας σου, καὶ τὸ ὑπέρλαμπρον τὸ τῆς ἀγνείας σου...*». Πολὺ ὠραία! Πόσες φορές θὰ τὸ ἀκούσετε; Τέσσερις - πέντε φορές τὸ χρόνο. Καὶ μετὰ; Μετρήστε· χίλιες φορές, δύο καὶ τρεῖς χιλιάδες φορές, ἀκούγεται ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον, ἀπὸ τὸ αἰσχροὸ ραδιόφωνο καὶ τὴν αἰσχροτάτη τηλεόρασι κι ἀπὸ τὰ θέατρα καὶ τοὺς κινηματογράφους, ἀκούγεται ἡ... «ὠραιότης» τῆς πορνείας, ἡ «ὠραιότης» τῆς μοιχείας, ἡ «ὠραιότης» πάσης **κακίας καὶ διαφθορᾶς**.

Ἄχ πατρίδα εὐλογημένη, πῶς ἤσουν ἄλλοτε! Διαβάστε **τὰ δημοτικὰ τραγούδια**, ποὺ ἔψαλλαν κάτω στὸ Μωριά, στὴν Κρήτη, στὰ νησιά, πέρα στὸν Ἐβρο καὶ στὸν Πόντο τὸν ἀθάνατο. Τὰ τραγούδια ἐκεῖνα ἦταν τρόπον τινὰ μετάφρασις τοῦ ὠραιότατου αὐτοῦ ὕμνου, ποὺ ψάλλουμε στοὺς Χαιρετισμούς· «*Τὴν ὠραιότητα τῆς παρθενίας σου...*». Ὑμνοῦσε ὁ Ἑλληνας καὶ ἡ Ἑλληνίδα τὴν παρθενία. Τώρα ὅλοι καὶ ὅλα σπρώχνουν τὸ νέο καὶ τὴ νέα στὴν ἀτιμία καὶ τὴ διαφθορά.

Μόνον ἐδῶ **στὴν ἐκκλησία** ἀκούγεται ὁ ἔπαινος τῆς παρθενίας. Ἐξω ἀκούγονται τὰ ἀντίθετα. Ἀλλὰ δὲν μπορούμε ἐδῶ μέσα νὰ ψάλλουμε «*Τὴν ὠραιότητα τῆς παρθενίας...*», καὶ ἔξω τὴν... «ὠραιότητα» τῆς πορνείας καὶ τὴν «ὠραιότητα» τῆς ἀσελγείας. Ὅχι.

Κινδυνεύει ἡ Ἑλλάς, ἡ μαρτυρικὴ αὐτὴ χώρα, νὰ σαπίση μέσα στὸν **βόρβορο τῶν αἰσχροῶν παθῶν**. Καὶ εἴμαστε ὅλοι ὑπεύθυνοι.

—Ἀπαισιόδοξος εἶσαι; θὰ μοῦ πῆτε.

Ὅχι δὲν εἶμαι ἀπαισιόδοξος. Γιατί, παρ' ὅλα αὐτά, **ἡ παρθενία δὲν ἐξέλιπε**. Μπορῶ νὰ σᾶς τὸ μαρτυρήσω. Ὑπάρχουν νέοι παρθένοι, βοσκοὶ καὶ χωρικοί, ἀλλὰ καὶ ἐπιστήμονες. Ὑπάρχουν νέες παρθένες. Καὶ στὴν ἐπαρχία καὶ μέσα στὴν Ἀθήνα. Ὑπάρχουν νέοι καὶ νέες, φοιτηταί, καθηγηταί, ἀγνὰ παιδιά, ἄγγελοι. Ὑπάρχουν παρθένοι καὶ στὸ ἐξωτερικὸ, καὶ σ' αὐτὸ τὸ βρωμερὸ Παρίσι.

Ὅχι ὄχι, δὲν θὰ ἐκλείψῃ ἡ παρθενία! Ὅσο κι ἂν διαβάλλεται, ὅσο κι ἂν λιγοστεύουν οἱ παρθένοι, ἐφ' ὅσον ἀνατέλλει ὁ ἥλιος καὶ μαρμαίρουν τὰ ἄστρα καὶ τρέχουν οἱ ποταμοὶ καὶ ἀνθίζουν ἄνθη καὶ κελαῖδουὺν ἀηδόνια, **δὲν θὰ παύσῃ νὰ τιμᾶται** ἡ παρθενία, εἰς αἰσχος ὅσον τὴν περιφρονοῦν.

Μὲ τὸ **αἶσθημα αὐτὸ τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἀξιοπρεπείας**, ὡς Χριστιανοὶ Ἑλληνες καὶ Ἑλληνίδες, ἄς ψάλλουμε τώρα τὸν ὕμνο «*Τὴν ὠραιότητα τῆς παρθενίας σου...*»· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**